

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

VZBURA DRAČÍCH JAZDČOV

štonožka

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

EMILY SKYE

TAJOMNÁ
DRAČIA ŠKOLA

VZBURA DRAČÍCH JAZDCOV

6

Ilustroval Pascal Nöldner
Preložila Denisa Stareková

štonožka

Pre troch bratov
Gabriela, Samuela a Davida
E. S.

Pre mojich rodičov
P. N.

Emily Skye
Die geheime Drachenschule – Die Rebellion der Drachenreiter (vol. 6)

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Germany
Translation © 2026 by Denisa Stareková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe
či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním,
nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die geheime Drachenschule – Die Rebellion
der Drachenreiter (vol. 6)*

(Bastei Lübbe AG, Köln 2022) preložila Denisa Stareková.

Redigovala Katarína Šoganová.

Korigovala Magdaléna Rusiňáková.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 611. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0507-5

V ráme z hrubých dubových trávov bol vo výške hlavy siedmimi železnými skrutkovými svorkami pripevnený čierny kameň vo veľkosti tekvice. Priamo pod ním sa v kruhovom výreze v dubovej doske nachádzala vypuklá sklená nádoba, ktorá pripomínala obrovský kalamár. Zachytávala čiernu tekutinu, ktorá veľmi pomaly kvapkala z kameňa. Bola plná do polovice. Podľa množstva tekutiny sa to dialo už stáročia.

Lady Blackstonová pipetou odobrala kvapôčku tmavej tekutiny a kvapla ju do pohára s vodou. V pohári sa vzniesol zlovestný mrak a po chvíli sa voda sfarbila dočierna ako vlasy lady Blackstonovej. Znova vzala pipetu a tentoraz ňou nabrala kvapku zriedenej tekutiny.

Na stole pred ňou bol v sklenom teráriu veľký sivohnedý pavúk. Lady Blackstonová nad ním niekoľko sekúnd krúžila

pipetou a potom mu na chrbát kvapla odobratú tekutinu. Pavúk sa snažil utiecť, ale zrazu jeho osem nôh spomalilo a zmeravel. Na dovtedy nehybnej tvári lady Blackstonovej sa rozhostil úsmev.

Opatrne odložila pipetu, vzala pavúka zo sklenej nádoby a dala si ho na dlaň, aby si ho lepšie prezrela. Pavúk zdvihol dve predné nohy do vzduchu, akoby chcel zaútočiť. No márne. Proti súperke, akou bola lady Blackstonová, nemal šancu.

„Fascinujúce,“ zamrmlala a naklonila ruku. Pavúk sa z nej zošmykol. Keď dopadol na kamennú dlažbu, niekoľko nôh sa mu odlomilo.

Ktosi zaklopal na dvere. Vzápätí do nich váhavo strčil hlavu Ringeisen. „Je všetko v poriadku, mylady?“

Lady Blackstonová ukázala na zlámané pavúčie telo. „Odpracte ho!“ prikázala nevrlo a Ringeisen sa ponáhľal po lopatku.

Henrymu letné prázdniny ubehli rýchlo. Kým ešte nepatril k dračím jazdcom na ostrove Sedem ohňov, hnevalo ho to. Teraz sa nevedel dočkať, kedy sa bude môcť vrátiť do Oblačného hradu. Aj keď tento školský rok sa tam vracal so zmiešanými pocitmi. Nevedel, či ho ostatní znova prijmú. Stewart Todd senior, predseda Rady absolventov, sa k tomu po udalostiach v hoteli Kráľova ruka stále nevyjadril.

Henry však s istotou vedel jedno. Už nikdy nepripustí, aby niekto pretrhol puto medzi ním a jeho drakom Féni-xom! Aspoň nie dovtedy, kým nenadíde čas ich rozlúčky. Potom to prijme. Nebol ako Graham Green, ktorý sa držal svojho draka tak, ako sa topiaci drží kusa dreva, a bol pre to ochotný riskovať aj záhubu drakov. Blaho ostrova Sedem ohňov bolo preňho posvätné a chrániť draky bolo jeho poslanie. Nech to stojí, čo to stojí!

S takýmito myšlienkami kráčaľ do prístavu, keď sa skoro ráno rozlúčil s mamou. K opustenému móľu, kde ich mal vyzdvihnúť majster Duncan, nechcel ísť metrom, ale vybral sa tam pešo. Ako sa neskôr ukázalo, nebol to až taký dobrý nápad, keďže čoskoro začalo pršať. Na hlavu si natiahol kapucňu mikiny, no tenká látka rýchlo premokla. Keby mu kapucňa nezacláňala výhľad a keby nebol taký pohrúžený do myšlienok, možno by si všimol dve postavy, ktoré sa mu pri Toweri nalepili na päty.

Zabočil za nábrežný múr a dostal sa do časti prístavu s opustenými dokmi. Koľaje, po ktorých sa kedysi posúvali žeriavy, hrdzaveli rovnako ako stroje. Henrymu pripomínali spiace draky, ale rýchlo toto prirovnanie vyhnal z hlavy. Keby ten obraz odhalil Happy, veľmi by sa urazil.

Opustené tehlové budovy po Henryho ľavej strane, kde sa kedysi skladoval lodný náklad, boli popísané nepekňými grafitmi. Väčšina špinavých okien bola prasknutá alebo vybitá.

Z myšlienok ho vytrhol výkrik a zdesene sa otočil. Bola to však iba čajka, ktorá pristála na stĺpiku za ním. Mrzuto naňho upierala žlté oči a zobák mala naširoko otvorený.

„Nechaj ma na pokoji! Nemám pre teba nič na jedenie,“ zašomral Henry a zahnal ju. Čajka s urazeným škrekotom odletela.

Keď sa znova otočil, zdalo sa mu, že za jedným z vybitých okien zachytil pohyb. Akoby sa z neho niekto stiahol, aby sa ukryl v tieni opusteného skladu. Zastal a chvíľu okno pozoroval, no nič podozrivé nezazrel.

„Prečo sa vlastne musíme stretávať na tomto opustenom mieste?“ zahundral. „Mohli by sme predsa vzlietnuť z Heathrowu alebo z Gatwicku.“

Vzdychol. Samozrejme, vedel, že ani jedno z londýnskych letísk nebolo pre majstra Duncana a jeho hydroplán vhodné.

Keď zabočil za ďalší roh, konečne zazrel priateľov. Na tvári sa mu rozšíril úsmev a zabudol na všetky starosti. Stál tam Arthur, ktorý hovoril niečo Edwardovi, Chloé a Timothy. Zatiaľ čo Chloé a Edward ho pozorne počúvali a prikyvovali, Henry aj z diaľky videl, ako Arthurov monológ Timothyho rozčuľuje. Kúsok od tých štyroch Lucy balansovala na rozstrapkanom lane, ktoré bolo natiahnuté medzi dvoma stĺpikmi. Dosiahla druhý stĺpik bez toho, aby čo len raz musela zostúpiť, a teatrálna sa poklonila. Casper, ktorý s prekríženými

nohami sedel na ďalšom stĺpiku, zdvorilo zatlieskal. Jeho irokézsky účes, zakončený nad čelom do špica ako hrot šípu, za posledné týždne zmenil farbu. Už nebol zelený, ale ohnivočervený.

„Som tu správne? Je to miesto pre jazdcov na jedno-rožcoch?“ skríkol Henry a zložil si batoh z chrbta.

Lucy šťastne zapišťala, zoskočila zo stĺpika a rozbehla sa mu naproti. Henrymu neostalo nič iné, ako naširoko rozťahnuť ruky a zachytiť ju. Lucy ani nepribrzdila a v plnej rýchlosti sa mu vrhla do náručia.

„Fíha!“ poznamenal Casper a s úškrnom si prešiel po vlasoch. „Mňa takto nikto neprivítal.“

Henry sa vymanil z Lucinho zovretia a ťľapol si s ním. „Som veľmi rád, že ťa znova vidím,“ vyhrkol.

Casper prikývol. „Aj ja, malý braček. Ostrov Sedem ohňov bez teba nie je tým, čím bol.“

Ostatní sa k nim pripojili a vrelo sa objali.

„Ak máš pri sebe mobil, radšej ho hneď zahod' do vody,“ poradil mu Timothy. Henry s úsmevom potriasol hlavou.

„Kde som to vlastne skončil?“ spýtal sa Arthur, keď sa všetci upokojili.

Timothy ukázal na koniec móla. „Tam vzadu.“

„To stopercentne nie je vtipné,“ urazil sa Arthur.

Chloé mu poradila: „Hovoril si niečo o chýbajúcich skamenených plochonožcoch.“

„Ďakujem, Chloé.“ Arthur prikývol a začal sa pred nimi prechádzať.

„Je to beštia,“ šepol Timothy Henrymu, ktorý prítakal. „Inteligentná beštia. Necelých päť minút po našom stretnutí začal s prednáškou. Podľa mňa by sa malo množstvo slov obmedziť. Nemalo by ich byť viac ako päťsto denne. Potom by sa mal človek odmlčať,“ vymýšľal.

Henry nereagoval. Bol si pomerne istý, že aj Timothy by mal problém dodržať toto pravidlo.

„Henry, koľko skamenených plochonožcov ešte ostáva?“ Arthur sa naňho vyzývavo zahľadel spoza hrubých skiel okuliarov.

„Už to nevydržím,“ opäť mu šepol Timothy a sotva potláčal smiech. „Zase sa hrá na učiteľa a vybral si ťa, lebo si nepočúval.“

„No...“ neveľmi duchaplne sa ozval Henry.

„Negatívne,“ pokarhal ho Arthur. „Tak ešte raz. Pôvodne bolo sedem plochonožcov, kým Happy neusmrtil draka lady Blackstonovej.“

„Ostalo ich teda šesť,“ zamrmlal Timothy.

„Kým sa nevyliahol Pan,“ povedal Arthur a začal vy-
ratúvať: „Okrem Pana, Violetinho draka, je to Arundula,
na ktorej jazdí Casper. Ďalšie dva draky sa nachádzajú vo
väzení hradu Temný koráb. Sú to jedince, ktoré vydražili
lady Blackstonová a Leander Pebblebottom. Potom je tu
ešte drak, ktorý s Arundulou stál na dne Arundelskej
priehrady a teraz je vo vlastníctve Rady absolventov. Stále
skamenený. To znamená...“ Arthur sa odmlčal a vystrel
dva prsty.

„... že niekde ešte musia byť dva plochoňozce,“ doplnil
Henry.

Arthur prikývol. „Presne tak. Dva skamenené draky
sú pravdepodobne mimo ostrova Sedem ohňov. Preto
som zvyšok letných prázdnin po našom dobrodružstve
v hoteli Kráľova ruka...“

„Ved' tam ani nebol,“ šepol Timothy, ale Arthur sa
nedal vyrušiť.

„... využil na to, aby som prelúskal knihy v Britskej
knížnici. Vedeli ste, že uchováva vyše dvadsaťpäť milió-
nov zväzkov?“

„To si ich všetky prečítal?“ vyhrkla Lucy.

Arthur zamietavo pokýval hlavou. „Negatívne. Sa-
mozrejme, že nie. To je nemožné. Vyrátal som to. Keby

som nemusel tráviť čas takými hlúposťami, ako je letecký či bojový tréning, a keby ste ma vždy nezaťahovali do nejakého dobrodružstva, teda všetok čas by som trávil iba čítaním a jedením, tak by som ako deväťdesiatročný preštudoval približne tridsaťtisíc kníh. To by znamenalo, že na dvadsaťpäť miliónov kníh by som potreboval osemstotridaťtri životov.“

„Fíha!“ žasol Casper.

„Privádzaš ma do šialenstva,“ pokrútila hlavou Lucy.

„Prišiel si na niečo nové o stratených drakoch?“ zaujímala sa Chloé.

„Čože?“ Arthur sa na ňu nechápavo pozrel.

„O skamenených plochonožcoch,“ pripomenul mu Henry.

„Ach tak, samozrejme.“ Arthur urobil teatrálnu prestávku, dýchol si na sklá okuliarov a vyleštil ich cípom kabáta.

„Tak už to vysyp!“ okríkol ho Timothy.

Arthur si znova nasadil okuliare a upokojujúco zdvihol ruky. „Poznáte ma. Vďaka systematickému postupu som pátranie rozumne ohraničil a narazil som na horúcu stopu.“

Arthura prerušil bzukot. Bol to zvuk motorov blížiacej sa Kráľovnej Mary, starého hydroplánu majstra Duncana,

ktorý bol čoraz hrdzavejší a hlučnejší. Namiesto jemného pristátia prudko padal z oblohy a s poriadnym rachotom tresol na sivú hladinu Temže.

Henry a jeho priatelia vydesene vytreštili oči. Keď však videli, že majster Duncan vystúpil z pilotnej kabínky a pomerne hladko sa kľže na jednom plaváku k mólu, s úľavou si vydýchli a vyrazili mu naproti.

„Prosím, prosím, ak nechcete vedieť, čo sa vám chystám povedať...“ zavolať za nimi Arthur. Urazene pokrútil hlavou a spona drakobalovej prilby, ktorú si skladal iba pred spánkom a sprchou, mu pri tom lietala sem a tam.

Keď špic Kráľovnej Mary narazil na jeden z hrubých dubových trámov, na ktorých bolo postavené mólo, majster Duncan zoskočil z plaváka a vybral sa k nim.

„Raz sa pri pristávaní zrútite do vody,“ karhala ho Chloé.

„Potom by aspoň mohol vytiahnuť naše mobily,“ poznamenal Timothy.

Vrásky okolo očí majstra Duncana sa prehĺbili a pery pod hustými fúzmi sa mu zvlنili do úsmevu. „Neboj sa, Chloé. Som ako mačka – dosť obratný a vode sa radšej vyhýbam.“

„Povedal muž, ktorý sa pošmykol na truse alky a zlomil si nohu,“ podotkol Timothy.

Majster Duncan mu položil ťažkú ruku na plece a Timothy sa zhrbil. „Timothy O’Sullivan!“ zaburácal učiteľ. Teatrálne sa pozrel na hodinky. „Neprešla ani minúta a už si zo mňa druhý raz robíš žarty. Tvoj štvrtý rok v Oblačnom hrade bude pre nás oboch veľmi, veľmi náročný.“

Timothy naznačil, že si zamyká ústa a hádže imaginárny kľúč do vody.

„Tak je to lepšie.“ Majster Duncan spokojne prikývol a otočil sa k ostatným. „Všetci muži na palubu! Meškáme.“

„Hej!“ nahnevane sa ozvala Lucy a založila si ruky v bok.

Majster Duncan sa na ňu nechápavo pozrel a vzápätí mu svitlo. „Všetci muži a všetky ženy na palubu,“ opravil sa podráždene a rukou mávol ku Kráľovnej Mary.

„No veď zato,“ poznamenala Lucy a dala sa do pohybu.

V tej chvíli začuli zvuk, ktorý pripomínal zúrivé bzučanie komára, ibaže bol oveľa hlasnejší. Približoval sa a v nasledujúcom okamihu stíchol.

„Čo, dopekla...“ nechápal majster Duncan, keď Edward s rozšírenými očami ukázal na Henryho batoh a vytiahol z neho šípku.

„Rýchlo do lietadla!“ prikázal majster Duncan. „Zaútočili na nás!“ Keď sa opäť ozval ten bzukot, duchaprítomne stiahol Chloé a Timothyho za seba.

„Henry!“ skríkol Casper a sotil ho nabok. Šípka ho oškrela na ramene, narazila do lietadla a spadla do vody.

„Casper?“ zvolal Henry, ale majster Duncan ho už schmatol za popruh batoha a drsne ho strčil do lietadla. To isté urobil s Casperom, Edwardom a s Chloé.

Už iba Arthur stál vonku. Stále bol nahnevaný, že ho majster Duncan a Kráľovná Mary pri rozprávaní príbehu o plochoňoch prerušili. Keď však jeho priatelia vyrazili k lietadlu, uvedomil si, že sa niečo deje. Rozbehol sa za nimi po móle a sťažka dychčal. Henry ho sledoval cez jedno z doškriabaných okien hydroplánu. Vľavo a vpravo od Arthura sa do drevených trámov móla zapichávali šípky. Majster Duncan mu utekal naproti.

„Tam!“ skríkol Henry a ukázal na okno na opustenom sklade na brehu prístavu. Za rozbitou okennou tabuľou sa vynorila tajomná červeno-čierna tvár. K ústam si priložila fúkačku a znova zacielená na Arthura. Prv než ho šípka trafila, majster Duncan sa vrhol dopredu. Šípka sa namiesto Arthurovho chrbta zapichla do učiteľovho stehna.

Henry sa už nemohol dlhšie nečinne prizerať. Vyskočil z lietadla, aby obom pomohol. Priatelia vyrazili za ním. Akoby zázrakom sa im podarilo dostať sa nazad do útrob Kráľovnej Mary bez ďalších zranení.

Majster Duncan s nadávkami sadol na sedadlo pilota, vytrhol si šípku zo stehna a naštartoval lietadlo. Zatiaľ čo motor stále zhasínal, Henry videl, ako zo starého skladu bez náhlenia vyšli tri postavy a kráčali k nim. Všetky mali dlhé tmavé plášte a tváre im zakrývali krvavočervené masky, na ktorých sa od brady po čelo ťahal tmavý plameň.

Motor konečne zareval a vrtule sa začali točiť čoraz rýchlejšie. Len tesne ušli útočníkom, ktorí zastali na kraji móla a hľadeli za nimi, kým Kráľovnú Mary nezhltili sivé oblaky.

„Čo to malo znamenať?“ odľukoval Timothy.
„To bolo stopercentne negatívne,“ lapal po dy-
chu Arthur.

Všetci sa prekrikovali, aby prehľušili seba a hukot motora.

„Upokojte sa!“ zľrieskol majster Duncan a jeho žiaci v okamihu zmlkli. „Správate sa ako krdel' vylákaných sliepok,“ zavrčal miernejšie. „Najskôr najdôležitejšia otázka: Zasiahli niekoho?“

„To vážne? Ešte pred chvíľou ste mali v stehne zapichnutú šípku,“ pripomenul mu Timothy.

„Okrem mňa,“ odvetil učiteľ podráždene.

„Nie som si istý,“ zaúpel Arthur a vyplašene sa tľapkal po tele.

„Ver mi, keby ťa trafili, cítil by si to,“ zahundral majster Duncan.

„Pozrite!“ ozvala sa Chloé vzrušene a ukázala na Arthurovu drakobalovú prilbu. V zadnej časti mal zapichnutú šípku. Prerazila kožu, ale jej hrot bol prikrátky, aby Arthura zranil. Zapichol sa do ovčej vlny, ktorou bola prilba vystlaná.

Chloé ju opatrne vytiahla.

Majster Duncan zapol autopilota a otočil sa k nim. „Buď opatrná. Nedotkni sa hrotu. Možno je otrávený.“

Arthur zbledol. „To je stopercentne negatívne. Predstavte si, že by som na hlave nemal prilbu. Potrebujem sa najesť.“ Z tašky vytiahol hrubý sendvič a odbalil ho z papiera. Ruky sa mu triasli.

Chloé, Lucy a Edward skúmali šípku. „Pripomína ihlicu na grilovanie,“ poznamenala Lucy.

„Skôr hráčsku šípku, ibaže je menšia,“ povedal Edward.

Zatiaľ čo tí traja diskutovali, Henry sa pozrel na Caspera a ukázal na rameno, kde ho škrabla šípka.

Casper iba mávol rukou. „Nič to nie je.“

Arthur prehltol kus klobásového sendviča a potom prehovoril: „Útočníci na nás asi strieľali z fúkačiek.“

Henry prikývol. „Presne tak. Videl som to.“

„Fúkačku používali najmä pôvodní obyvatelia Južnej Ameriky na lov. Hroty naozaj často napúšťali jedom.“

Využívali sekret z jedovatých žiab alebo kurare. Je to extrakt z kôry tropických lián. Šípku možno vystreliť až do vzdialenosti viac ako päťdesiat metrov.“ Arthurovi sa do líc vrátila farba. Len čo mohol niečo vysvetľovať, znova nadobúdal odvahu. „Poriadne šípku zabaľte. Zanesieme ju majsterke Leonelle. Mala by ju preskúmať.“

Henry vliezol do kokpitu k majstrovi Duncanovi a sadol si na miesto druhého pilota. Ukázal na jeho stehno. „Cítite niečo?“ spýtal sa ustarane, no majster Duncan potriasol hlavou.

„Trochu to štekľí, inak je však všetko v poriadku. Musím vás dostať na ostrov Sedem ohňov. Potom nalejem na miesto vpichu trochu whisky a o čosi viac si vlejmem do hrdla. Zajtra budem znova ako rybička.“ Žmurkol na Henryho.

„Myslíte si, že za útokom je lady Blackstonová?“

Učiteľ nahnevane prikývol. „Kto iný? Len netuším, odkiaľ vedela, kedy a kde sa máme stretnúť...“

Majster Duncan preletel cez búrkový front na Zlatej hranici, ktorý ich poriadne potrápil. Kráľovná Mary vzdychala a stonala, prudko padala, po chvíli zasa nadobudla potrebnú výšku a vzápätí ju strhol ďalší poryv vetra. Bledí

a mierne zelení napokon prekonalí nečas a preleteli Zlatú hranicu. Keď sa pod nimi vynoril ostrov Sedem ohňov, diskusia o postavách v maskách s plameňom v okamihu stíchla a všetci si pritlačili nosy na okná lietadla.

„Tam dolu medzi skalami v Dračom zálive je Tanečnica vo vlnách!“ zvolala Lucy vzrušene.

Aj Henry zazrel Happyho a Fénixa. Väčší červený a o čosi menší oranžový drak krúžili nad Zívajúcou roklinou. Keď draky zbadali Kráľovnú Mary, menší sa odklonil a letel k prístavnému mólu. Väčší vliezol do jednej z dutín v strmom útese.

Henry začul v hlave hlas: *Konečne si spáť!* Zahrialo ho pri srdci a na tvári sa mu rozhostil úsmev.

„Veď od našej rozlúčky neprešlo až tak veľa času.“

Prosím? nahneval sa Fénix. Viem, že si sa tu po svojom dobrodružstve v hoteli Kráľova ruka nakrátko zastavil, no predtým som si pol roka myslel, že sa už nikdy neuvidíme ani sa nespojíme.

„Viem,“ povedal Henry.

Prišli sme o veľa spoločných dní, sťažoval sa Fénix. Aj keď, samozrejme, chápem, že si chcel ísť k svojej samici.

Henry sa usmial. Čo by si mama pomyslela, keby vedela, že ju niekto nazval samicou?

Fénix mal, samozrejme, pravdu. Keď Henry získal naspäť schopnosť Zlatého jazyka, tajne navštívil ostrov Sedem ohňov, aby znova uvidel Fénixa. Potom však odišiel za mamou, aby s ňou strávil posledné týždne letných prázdnin.

Myslíš si, že tentoraz spolu konečne zažijeme normálny školský rok?

Henry si vzdychol a pokrútil hlavou. Potom sa s mladým drakom podelil o spomienky a ukázal mu útok mužov vo zvláštnych maskách.

To mi vravíš až teraz? Si v poriadku? rozrušil sa Fénix.

„Áno, ale majstra Duncana zasiahli. Hneď po pristátí sa vyberie za majsterkou Leonellou, aby preskúmala, či šípka nebola jedovatá.“

Fénix vzdychol. *Vy ľudia! Strážiť vás je ťažšie, ako strážiť vrece vší.*

„Bĺch,“ opravil ho Henry automaticky. „Vyzdvihneš ma na móle? Rád si s tebou trochu zalietam okolo ostrova a navštívim Happyho.“

Jasné, odvetil Fénix. Hoci mám silnú predtuchu, že Happymu letné prázdniny prešli prirýchlo a rád by si užil ešte trochu pokoja od teba a tvojich rovesníkov.

„Potom má smolu. Chcel by som sa ho opýtať na tých ľudí, ktorí na nás zaútočili. Možno vie niečo o mužoch v maskách s čiernym plameňom. Stretneme sa teda pri móle.“ Nato prerušil spojenie.

Fénix nebol jediný, kto ich očakával pri pristávaní. Všetky draky prišli pozdraviť svojich jazdcov.

Kráľovské srdce a Kráľovská krv, kaukazské štvorrožce čierne ako noc, ktoré sa líšili iba farbou rohov, stáli na móle tesne pri sebe.

Za nimi natahovala krk Stokráska. Šupiny Chloinej maškary sa trblietali rozmanitými farbami. Pyrothargas, Arthurov goliernik, sa držal v bezpečnej vzdialenosti na brehu. Proti spŕške z vĺn, ktoré narážali na breh, rozprestrel svoj golier ako dáždnik. Trochu ďalej čakala Arundula, Casperov plochonožec, ktorá sa po stáročiach na dne Arundelskej priehrady štítila vody ako goliernik. Naopak, akvamarín Tanečnica vo vlnách sa pôvabne kĺzal po vode, aby sa zvitl s Lucy.

Jeho jazdkyňa už-už chcela skočiť do vĺn, no zháčila sa. „Môžeme vás nechať samého?“ váhavo sa spýtala učiteľa.

Majster Duncan stál trochu meravo na plaváku Kráľovnej Mary a chystal sa ju pripevniť k mólu. Podráždene zamrmľal čosi o taxislužbe McBainovcov a vzápätí ich odohnal ako otravné muchy. „Dozrite, aby ste v Kráľovnej Mary nič nenechali. Zájdem na krátku návštevu k majsterke Leonelle, ale potom sa znova musím vrátiť do Londýna, aby som zozbieral ostatné ročníky. Musíme vymyslieť nové miesto stretnutia, aby nám tí ľudia s fúkačkami opäť neskrížili cestu.“

„Čo ak boli šípky naozaj otrávené? Musíte sa šetriť. Nemôže tam zaletieť niekto iný?“ spýtala sa Chloé.

Majster Duncan sa malíčkom poškriabal pod klapkou na oku a uvažoval. „Myslím si, že Rudge Bleaker má pilotnú licenciu,“ zašomral. „Ak to však nebude nutné, nedám Kráľovnú Mary z rúk.“

„Rudge Bleaker je ešte tu?“ spýtal sa Timothy prekvapene. „Myslel som si, že nás budete učiť vy.“

Majster Duncan sa uškrnul. „Ach, aký si zrazu milý, O’Sullivan!“

Timothy pokrčil plecami. „Keby som si musel vybrať medzi morom a cholerou, vybral by som si choleru.“

„Už aj zmiznite!“ zahrmel majster Duncan a hodil za Timothym svoj klobúk.

Nemusel im to vravieť dva razy. Lucy skočila do vody a ostatní sa po móle rozbehli k svojim drakom.

Keď Henry vystúpil z lietadla, znova nadviazal spojenie s Fénixom. „Chytíš ma?“ spýtal sa a ani nepočkal na odpoveď. Neutekal k brehu, ale opačným smerom k moru. Na konci móla sa odrazil a natiahol ruky. Keď sa chodidlami dotkol hrebeňa vln a už si myslel, že jeho plán stroskotá, pocítil, ako ho šupinatý priateľ schmatol do pazúrov a vytiahol hore.

Som z teba úplný!

„Hotový!“ opravil ho Henry s úsmevom.

Hotový s čím? zmätene sa spýtal Fénix.

„Hovorí sa som z teba hotový, nie úplný.“

Z vašej reči som hotový, zúfal si Fénix. *No iba s tebou sa cítim úplný,* dodal, keď niekoľko ráz zamával krídlami.

Henry sa k nemu pritisol silnejšie. „Pomaly sa zlepšuješ. Cítim to rovnako. Len s tebou po boku si pripadáam kompletný.“

Toľko slov, usmial sa Fénix, kým stúpал nahor. Kráľovná Mary bola čoskoro malá ako hračkárske lietadielko.

Henry začal vyliezať po Fénixových zadných labách a šupinách, až napokon zasadol za trinásty hrot na jeho chrbtovom hrebeni.

„Teraz si chcem poriadne zalietat!“ zvolal uvoľnene.
„Ukáž mi, čo dokážeš!“

Fénix rozťahol krídla a vyrazil ponad ostrov Sedem ohňov. Širokým oblúkom obleteli Lúku nárekov aj Oblačný hrad. Henrymu dul do tváre ľadový vietor. Cítil vôňu mora a dymu, ktorý stúpala z komínov hradu. Zhlboka sa nadýchol. Konečne bol opäť doma, na ostrove Sedem ohňov.

Zavrel oči a rozťahol ruky. Prehnal sa ponad Pekelnú roklinu, Obrovu hlavu a Zívajúcu roklinu. Keď sa vrátili nad Záliv dračích zubov, zamávali Lucy, ktorá pod nimi brázdila vlny na svojej dračici, a napokon zamierili k Happyho jaskyni. Ako všetky ostatné bola vhlbená do strmého útesu Zívajúcej rokliny. Takmer kolmá skalná stena pieskovej farby pripomínala obrovský ementál.

Fénix vletel do svojej a Happyho jaskyne. Takmer sa pri tom dotýkal kamenných stien. Čoskoro bude taký veľký, že do jaskyne nebude môcť len tak jednoducho vletieť. Mohutným telom skoro zablokoval celý vchod, preto bolo aj v inak ponurej jaskyni šero ako za svitu mesiaca v nove.

Henry opatrne zliezol z jeho chrbta a pokúsil sa v temnote nadviazať spojenie so starým diabolským drvičom.

Keď zachytil jeho puto, opatrne doňho šťuchol. Nič sa nestalo. Šťuchol doňho mocnejšie. Duch starého draka bol rovnako veľký ako jeho telo. Bol ako hora. Meravá a kamenná.

Henry sa sústredil a v mysli tak silno búšil do starého draka, že vyvolal mentálnu kamennú lavínu. Happy sa zobudil a zahrnul ho kliatbami a nadávkami, ktoré boli také čudné, že sa Henry nevedel rozhodnúť, či sa má hnevať alebo smiať, a tak iba vyčkával. Nadávky po nejakom čase ustali.

Počuješ ma vôbec? chrapľavo sa spýtal starý drak.

„Po nasprostastom naničhodníkovi, ktorý tu vystrája ako vyšitý hromotlk, som prestal počúvať,“ priznal Henry.

Tol'ká nehoráznosť! Tol'ká ignorancia, neúcta k vyspelejšej a podstatne staršej bytosti! Každé moje slovo by si mal nasávať ako suchá špongia, ako korene stromu nasávajú vlahu, ako ťava, ktorá po blúdení po púšti našla životodarný zdroj vody!

„Preto som predsa tu,“ zalichotil mu Henry. „Aby som sa poučil z tvojich neprekonateľných skúseností, z tvojho bystrého umu, z tvojho nekonečného poznania.“

Naozaj? spýtal sa starý drak zmätene.

Henry sa pokúsil potlačiť smiech, ktorý sa mu dral na pery. Vošiel hlbšie do jaskyne. Jeho oči si už medzitým privykli na tmu a rozpoznal Happyho obrovské telo, ktoré odpočívalo v zadnej časti na hniezde zo slamy.

Fénix kráčal za ním k ohnisku a zapálil niekoľko starých kusov rašeliny, ktoré rozdúchal ohnivým dychom. Nad modrými plameňmi vírili dymové vlákna a vietor ich odháňal z jaskyne. Plamene šľahali čoraz vyššie a sfarbili sa do oranžova. Vrhali tancujúce tiene na steny a odrážali sa na šupinách oboch drakov. V jaskyni sa rozšírilo teplo a ťažký pach – slaný, zemitý a trochu kyslý.

Henry zavrel oči a žiadostivo ho nasal. Tak voňal ostrov Sedem ohňov! Príjemne a po dobrodružstve.

Keď ich znova otvoril, ohromene vydýchol.

„Nádhera! Na vašich šupinách sa odráža oheň... Žiarite ako obrovské rubíny.“

Správne, odvetil starý diabolský drvič zmierlivo. Položil svoju otázku, trpaslík. Ani ma neudivuje, že v takom miniatúrnom tele, ako je tvoje, prebýva taký obmedzený duch, dodal milostivo. Rozhovor draka s človekom má asi takú hodnotu ako rozhovor človeka s dážďovkou, uvažoval ďalej.

Henry nereagoval a radšej vpustil starého diabolského drviča do svojich spomienok. Ukázal mu, ako na nich

v prístave zaútočili. Keď sa dostal k obrazu útočníkov, ktorí na nich hľadeli z móla, upriamil sa na ich masky – na bezvýrazné ohnivočervené tváre, na ktorých sa mihal čierny plameň.

„Poznáš ten znak? Stretol si sa s ním už niekedy?“ spýtal sa starého draka.

V jaskyni sa rozhostilo ťaživé ticho. Henry si už myslel, že Happy sa s ním viac nespojí. Napokon sa mu v hlave predsa len ozval hlas starého diabolského drviča. *Pluk čierneho plameňa*, oznámil.

Henry netušil, čo to znamená, ale Happyho hrobový hlas neveštil nič dobré.

Pluk čierneho plameňa, zopakoval a urobil dramatickú prestávku. *Počas dračích vojen, teda dávno pred tým, ako vzniklo Spojenectvo siedmich ohňov, existovala medzi dračími jazdcami jednotka, ktorá sa nazývala Pluk čierneho plameňa. Boli to neohľaduplní hazardéri, ktorí sa chladne a ľahkovážne vrhali do beznádejných bojov. V každej bitke riskovali nielen svoje životy, ale aj životy svojich drakov a spolubojovníkov. Pochádzali z rozličných rodov, no rodové erby na štítoch pretreli čiernym plameňom a svoje heslo nadradili heslu rodu.*

„Ako znelo?“ zaujímal sa Henry.

Odvaha žije naveky, odvetil Happy a znova sa na dlhší čas odmlčal. Nakoniec sa opäť spojil s Henrym. Cítim, že ich pre to heslo tajne obdivuješ, trpaslík!

„Odvaha je predsa dobrá vlastnosť,“ poznamenal Henry.

Len ak ju niekto využije správne. Privela odvahy človeka zaslepuje, robí ho bezohľadným a surovým. Niekedy ľuďom chýba správna miera. Čierne plamene síce vybrali veľa bitiek, pokračoval diabolský drvič a vzdychol si, ale stratili ešte viac mužov. Zväčša pešiakov. Tí totiž nemali to privilégium letieť na širokom chrbte mocného priateľa, ktorý ich v prípade núdze mohol odniesť z boja.

Henry si spomenul na množstvo situácií, keď ho Happy, Fénix, majster Duncan, Lucy alebo dnes ráno Casper zachránili v nebezpečných situáciách. Nezriedka sa pri tom sami vystavovali nebezpečenstvu.

„Prečo sa však bojovníci s čiernymi plameňmi vrátili?“ spýtal sa.

Happy si opäť sťažka vzdychol. *Zrejme ich na svetlo sveta priviedla lady Blackstonová. Odhadujem, že chce rozšíriť zástupy svojich nasledovníkov. Potrebuje prívržencov, ktorí ju slepo poslúchajú.*

Starý diabolský drvič prepichol Henryho žiarivozeleňými očami.

Pluk čierneho plameňa nepopierateľne fascinuje istý druh ľudí.

Henry zahanbene stiahol hlavu medzi plecia.

Happy sa posadil a špic chvosta mu kmital sem a tam. Roh sa mu takmer dotýkal stropu jaskyne. *Majte sa na pozore, dračí jazdci*, varoval Henryho. *To, čo ste doteraz zažili s tou odpornou čarodejnicou, bol iba začiatok. Cítim to vo svojich starých kostiach. Chystá sa vstať z popola a bude čoraz mocnejšia.*